

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 225/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M., M. I., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Úradu vlády Slovenskej republiky, sekcie kontroly a boja proti korupcii v konaní vedenom pod sp. zn. 1473-2/2008/IP-52/OPS a postupom Ministerstva financií Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. st/7/2008-244 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2008 doručená sťažnosť súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M., M. I. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenia svojho práva podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Úradu vlády Slovenskej republiky, sekcie kontroly a boja proti korupcii v konaní vedenom pod sp. zn. 1473-2/2008/IP-52/OPS (ďalej len „úrad vlády“) a postupom Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) v konaní vedenom pod sp. zn. st/7/2008-244.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

«Sťažovateľ podal sťažnosť zo dňa 11. 1. 2008 označenú ako „Sťažnosť na nečinnosť daňových orgánov a MF SR v 13 začatých daňových konaniach podaných dňa 22. 12. 2006“ na MF SR.

Podaním zo dňa 17. 1. 2008 sp. zn. st/7/2008-244 MF SR oznámilo sťažovateľovi, že jeho sťažnosť bola postúpená na vybavenie generálnemu riaditeľovi DR SR.

Listom zo dňa 22. 1. 2008 sp. zn. 1/132/1274-00689/08/Fre BP č. 10/08 DR SR vrátilo sťažovateľovi podanie.

Sťažovateľ podal žiadosť zo dňa 22. 2. 2008 o kontrolu nesprávneho postupu pri prijímaní, evidovaní a vybavovaní sťažnosti č. j. 1/132/1274-10689/08/Fre, (BP č. 10/08) zo dňa 22.01. 2008 na Úrad vlády SR, Sekciu kontroly a boja proti korupcii.

Dňa 5. 3. 2008 bolo doručené sťažovateľovi oznámenie ministra financií SR sp. zn. st/7/2008-244 z 14. 2. 2008...

Úrad vlády SR oznámením o postúpení podaní sp. zn. 1473-2/2008/IP-52/OPS zo dňa 4. 3. 2008 oznámil sťažovateľovi, že jeho žiadosť postúpil na Ministerstvo financií SR. Predmetné oznámenie bolo doručené sťažovateľovi dňa 06. 3. 2008...

sťažovateľ sa domáhal zákonom predpísaným spôsobom (Zákon č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach) svojho práva, ktoré mu tento zákon dáva...

Sťažovateľ považuje za nevyhnutné zdôrazniť skutočnosť, že podaním zo dňa 11. 1. 2008 sa obrátil v súlade s ustanovenia § 11 ods. 1 so sťažnosťou na orgán príslušný na vybavenie sťažnosti. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 bol týmto orgánom príslušným na vybavenie sťažnosti vedúci orgánu verejnej správy...

táto sťažnosť nebola postupom predpísaným zákonom č. 152/1998 Z. z. vybavená.

Dôvodom jej nevybavenia je skutočnosť, že sťažovateľ je ako to vyplýva z listu odporcu v 2. rade súdny exekútor, teda orgán verejnej moci.

Zo sťažnosti však vyplýva, že sťažovateľ podával sťažnosť odporcovi v 2. rade nie v postavení exekútora, ale sťažoval sa na porušovanie svojich práv daňového subjektu – účastníka konania...

Je nesporné, že sťažovateľ je daňovým subjektom – daňovníkom...

Žiadne ustanovenie zákona č. 511/1992 Zb., ani zákona o sťažnostiach nevyklučuje možnosť, aby fyzická osoba, ktorá má postavenie verejného činiteľa v inom konaní, v ktorom jej práva a povinnosti nie sú definované jej postavením súdneho exekútora nemohla využívať prostriedky ochrany, ktoré zákon každému účastníkovi takéhoto konania poskytuje.

Nakoniec, táto skutočnosť vyplýva aj z čl. 12 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého základné práva a slobody sa zaručujú na území SR aj bez ohľadu na iné postavenie.

Podľa ustanovenia tohto článku – nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Je však nesporné, že odporca v 2. rade sťažovateľa z dôvodu jeho postavenia poškodil a znevýhodnil tým, že mu uprel právo podávať sťažnosti na porušovanie svojich práv, ktoré má ako subjekt v právnych vzťahoch, v ktorých nevystupuje ako orgán verejnej moci.

Na túto skutočnosť poukázal sťažovateľ aj vo svojom podaní zo dňa 22. 2. 2008.

Obracal sa pritom na orgán, ktorý... je orgánom kontroly vybavovania sťažnosti.

Odporca v 1. rade však v rozpore s obsahom uvedeného podania neokontroloval vybavenie sťažnosti sťažovateľa odporcom v 2. rade, ale odkázal ho na Ministerstvo financií SR.

Odporca v 1. rade tým odmietol vykonať kontrolu vybavenia sťažnosti napriek tomu, že je jediným orgánom, v ktorého pôsobnosti je vybavenie sťažnosti odporcom v 2. rade kontrolovať a tým aj zaručiť možnosť sťažovateľovi domôcť sa svojho práva, aby jeho sťažnosť bola vybavená spôsobom predpísaným zákonom.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie a jej prerokovaní rozhodol nálezom, že postupom úradu vlády v konaní vedenom pod sp. zn. 1473-2/2008/IP-52/OPS a postupom ministerstva financií v konaní vedenom pod sp. zn. st/7/2008-244 bolo porušené jeho základného právo podľa čl. 46 ods. 1

v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ taktiež navrhol, aby ústavný súd zakázal úradu vlády a ministerstvu financií porušovať označené práva v predmetných konaniach a požadoval náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred iným štátnym orgánom Slovenskej republiky (vrátane všeobecných súdov).

Inými slovami, ak je o ochrane sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci. Uvedené platí v plnom rozsahu aj pre konanie v správnom súdnictve, v dôsledku čoho: „Ak navrhovateľ pred podaním návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nevyužije možnosť súdnej ochrany v správnom súdnictve podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku podaním správnej žaloby, nemožno tento postup nahradiť konaním pred ústavným súdom, ktorého právomoc je z tohto vylúčená“ (II. ÚS 60/01, II. ÚS 142/02, II. ÚS 199/02).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ nie je spokojný s postupom úradu vlády a ministerstva financií s vybavovaním, resp. nevybavením jeho sťažnosti podanej ministerstvu financií 11. januára 2008 a úradu vlády 22. februára 2008 [na kontrolu nesprávneho postupu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky Banská Bystrica pri prijímaní, evidovaní a vybavovaní sťažnosti č. j. 1/132/1274-10689/08/Fre (BP č. 10/08) z 22. januára 2008].

Podľa tvrdenia sťažovateľa úrad vlády v rozpore s obsahom jeho podania „neodkontroloval“ vybavenie sťažnosti ministerstvom financií, ale opätovne ho odkázal na ministerstvo financií. Tým mu znemožnil domôcť sa svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Zároveň sťažovateľ uviedol, že ho ministerstvo financií v rozpore s čl. 12. ods. 2 ústavy poškodilo (uprelo mu právo podávať sťažnosti na porušovanie svojich práv, ktoré sú mu dané ako subjektu právnych vzťahov a v ktorých nevystupuje ako orgán verejnej moci).

Ústavný súd poznamenáva, že každú sťažnosť alebo podanie konajúci orgán posudzuje podľa jej obsahu. Zmyslom sťažnosti sťažovateľa z 11. januára 2008 postúpenej ministerstvu financií a sťažnosti z 22. februára 2008 postúpenej úradu vlády bolo odstrániť nečinnosť orgánu verejnej správy v jeho daňových veciach. Túto skutočnosť potvrdzuje aj podanie ústavnému súdu zo 6. mája 2008 označené ako „*Sťažnosť proti nečinnosti orgánu verejnej správy*“, ktoré sťažovateľ podaním z 5. júna 2006 prekvalifikoval na „*Sťažnosť podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky*“.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z toho, že v dôsledku prijatia zákona č. 424/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), bolo s účinnosťou od 1. januára 2003 zavedené do správneho súdnictva upraveného v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku aj ustanovenie § 250t, čím došlo k rozšíreniu princípu subsidiarity v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

V ustanoveniach § 250t a § 250u OSP je upravený osobitný druh konania v správnom súdnictve, a to konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy, v rámci ktorého sa fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

Uvedené konanie začína na základe žaloby, ktorej obligatórnou náležitosťou je tvrdenie žalobcu, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným osobitným právnym predpisom. Za nečinnosť orgánu verejnej správy treba v podstate považovať jeho pasivitu vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie, aj keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán konal a rozhodol. Nečinnosť môže spočívať v opomenutí správneho orgánu vykonať predpísaný úkon alebo v zbytočných prietahoch v jeho postupe, ale môže spočívať aj v tom, že namiesto rozhodnutia správny orgán tvrdí nedostatok svojej právomoci a vec vybaví iba listom alebo informáciou, prípadne záznamom v spise. V poslednom prípade musí byť

obsahom žaloby tvrdenie, že v konaní niet žiadnej prekážky na úkony správneho orgánu, a napriek tomu správny orgán nekoná, a toto nekonanie je nečinnosťou. Nekonanie musí byť v rozpore s konkrétnym zákonným ustanovením, ktoré obsahuje príkaz pre správny orgán postupovať, konať, vykonávať určité procesné úkony a rozhodovať.

Vzhľadom na uvedené, ak sa sťažovateľ domnieva, že ministerstvo financií pri vybavovaní jeho sťažnosti z 11. januára 2008 a úrad vlády pri vybavovaní jeho žiadosti z 22. februára 2008 túto bezdôvodne odmietli, resp. nevybavili, je nepochybné, že mal možnosť obrátiť sa žalobou na všeobecný súd. Sťažovateľ využitie tohto prostriedku nápravy porušenia ním označených základných práv v konaní pred ústavným súdom nepreukázal.

Keďže právomoc všeobecného súdu v danej veci vylučuje právomoc ústavného súdu, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietnuť, tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2008